

66

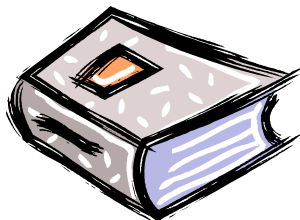
Tábor Drnovka 2013, Krajský Svojsíkův závod ...

XVII. ROČNÍK

ZÁŘÍ 2013

OBSAH

Tábor světlušky – Kikina	3
Tábor vlčata – Koza	4
Tábor ve vlčáckých vzpomínkách – Prach	6
Tábor skauti – Čára	7
Tábor skautky – Skřítek	9
Krajské kolo Svojsíkova závodu – Skřítek	10
Oldskautská voda – Viky	12

Tábor světlušky

Další tábor je za námi a je čas na hodnocení. Začnu tedy tím, čím většina končí. Myslím, že se nám podařilo připravit a zrealizovat kvalitní táborový program, spoustu zážitků a učit děti spolupracovat a být samostatné. Letošní tábor měl alespoň pro mě několik specifík:

1) Počasí bylo perfektní! Nevzpomínám si na tábor, při kterém bych nevytáhla pláštěnku a teplou bundu. Sluníčko svítilo tak, že jsme si užívali vodu každodenně. A Drnovka byla letos neobvykle čistá.

2) Navštívila nás po několika letech kontrola z hygieny a neshledala nic závažného. Naopak nám pochválili čistotu v táboře.

3) Světlušky se nám rozrostly a letos jich přijelo tábořit 16. I vedení se rozrostlo o Prachovku, která byla velkou pomocí nejen v přípravě tábora. Lulu, Julča a Zlatka bohužel musely kvůli nemoci opustit předčasně tábor.

4) Ani jednou jsme nevyjížděli do stodské nemocnice (ani s žádným oldskautem), úrazy nebyly závažné a zdravotnice Skřítek a Haník měly nejvíc práce s klíšaty.

5) Jídlo bylo jako vždy vynikající. Světluškám všechno chutnalo a přidávali si i nejmenší jedlíci. O tom svědčí i to, že letos nebyly žádné zbytky.

Světlušky hrály společně s vlčaty etapovou hru Hobit. Rychle se vžily do trpasličích rodů bojujících proti zlobrům, skřetům, drakovi, vrrkům a dalším bytostem ze Středozemě. Elfové a Gandalf jim na dobrodružné cestě pomáhali a podařilo se získat drahý arcikam.

Pilně lovily bobříky a plnily své stezky, světýlka zdravotnici, přítelkyni zvířat, atletku. Čtyři světlušky získaly Tři kapky rosy. Na celodenní výpravu jsme se vydaly do Roupova na koupaliště a všechny jsme statečně došlapaly ve velkém horku na večeri do tábora. S vůdci vlčat jsme připravili zkušební závod světlušek a vlčat po trojicích. Stanoviště obsadili skauti a skautky a cesta byla náročná. Některé týmy dorazily s několikahodinovým zpožděním, ale dorazily! Trať značil a vymyslel Rajče, i po tolika letech překvapil „rajčovinou“.

Světluškám se hodně líbily olympijské hry, návštěva pejskařů i projížďka na Milady koníkovi. Nejvíc se ovšem těšily na závěrečnou diskotéku a ta se letos mimořádně tanečně vydařila. Světluškám se moc nestýskalo a snad odjížděly po společných čtrnácti dnech s mnoha nezapomenutelnými zážitky.

Kikina

Drnovka 2013 – vlčata

Na letošní tábor budeme určitě všichni vzpomínat už jen kvůli počasí. Takové, jaké bylo letos, jsem nezažil nebo si to alespoň nepamatuji. Během 14 dní prakticky nepršelo, teploty byly letní a k tomu ještě slušná kvalita vody v Drnovce. Vodních radovánek jsme si tedy letos užili dostatek. Nejprve nám ale Neptun musel Drnovku odemknout. Abychom si to zasloužili, museli jsme si nejdříve udělat malou „ekologickou“ vycházku na Kacernu. Po této tradiční akci se už tábor rozběhl na plné obrátky a s ním samozřejmě i etapová hra.

Tentokrát se světlušky a vlčata přesunula do Středozeemně a v podobě trpaslíků, sdružení do trpasličích rodů, putovali za bájným drahokamem Arcikamem. Pozvánku od Hobita na hostinu obdrželi všichni trpaslíci ještě před táborem, a tak se v určenou dobu všichni sešli v tee-pee u ohně, aby vyslechli od Hobita, Gandalfa a elfek, co je vlastně čeká. Jako dárek obdrželi od Hobita kouzelný knoflík, který si druhý den našli na své pláštiky v barvě svého rodu. Hned první etapa důkladně prověřila statečnost trpaslíků. Ukrást strašlivým Zlobrům jejich kameny nebylo jednoduché. Než zlobry spatřili, z trpaslíků hrdinství jen sršelo. Tváří v tvář zlobrovi, však až na několik statečných výjimek, prchali trpaslíci co jim nohy stačily. Během svého putování svedli trpaslíci boj i s dalšími nestvůrami. V bludišti se zavázanýma očima se vyhýbali Glumovi, bojovali se skřety či v noční etapě s pavouky. Zmínit musím i etapu, při které musel trpasličí rod převést na sudu jednoho svého člena z jednoho břehu bukovského koupaliště na druhý. Podařilo se to pouze skupince, která převážela Datla. Na konci putování trpaslíky čekalo stvoření nejhroznější – drak Šmak. Komu se podařilo překonat strach, dojít nočním lesem až k jeho sluji a vzít část z jeho pokladu, ten si zároveň splnil bobříka odvahy.

Celý tábor vlčata více či méně úspěšně „lovila“ další bobříky a také plnila body ve svých vlčáckých stezkách. Nikomu se bohužel nepodařilo splnit

celou stezku, pouze Šutrák si splnil zkoušku džungle – Noc v džungli. U slavnostního táborového ohně splnili svůj vlčácký slib vlčata Datel a Ráďa.

Letos byl opět na Drnovce zažehnut olympijský oheň, poněkud netradičně však RR připravili olympiádu zimní. Sníh nedorazil, a tak si soutěžící vyzkoušeli tradiční zimní sporty jako lední hokej, biatlon, či rychlobruslení v netradičním podání. Největší úspěch měla určitě „bobová dráha“ z igelitu na břehu Drnovky. Nejúspěšnějším borcům samotná dráha nestačila a dojížděli sedření o břeh Drnovky ještě nějaký ten metr za její konec ☺. Zpestřením táborového programu byla určitě i ukázka přeštických kynologů a přednáška cestovatele pana Perglera. Úplnou tečku za letošním táborem udělala diskotéka, která se opět moc povedla.

Koza

Tábor Drnovka 2013

ve vlčáckých vzpomínkách

„Vlčata! Teď se posadte, schovejte si hlavu v dlaních, zavřete oči a řekněte mi, co vás napadne, když se řekne letošní tábor.“ Celá družina Káňat se poslušně usadí na právě vyrobená sedátka a začne tlumenými hlasy volat jednotlivá slova. Mně zatím klouže propiska po papíře, abych nevynechal jediné slovíčko. Tímto způsobem snad zjistíme, co doopravdy vlčata na táboře zaujalo, co se jim nejvíce vrylo do paměti.

Ze svého pohledu jsem se vrátil o hodně let nazpátek. Všechny dny, které jsem na táboře strávil, jsem trávil s vlčaty jako staronový vůdce. Společně s Kozou, Rajčetem, Špuntem a Křovím to byl dostatečný počet na deset kousků vlčat. Když se k tomu pak připočte jedno z nejslunečnějších počasí za ta léta strávená na Drnovce, výsledek nemůže být jiný než pozitivní. Tábor jsem si opravdu užil včetně nadmíru propracované etapovky posazené do příběhu Tolkienova Hobita.

Ale tábor nebyl o mně, ale o dětech. A pokud Vás zajímá, co děti v první chvíli napadne při vzpomínce na letošní tábor, tak tady to máte:

Můžeme vidět, že to, co dělá tábor táborem, není téma etapovka, nejsou hry. Je to „jen“ ten samotný „obyčejný“ pobyt na táboře pod stany s kamarády. A to je dobře!

Prach

Skauti na táboře

Vrcholem loňského skautského roku byl pochopitelně opět tábor. Na tradiční tábořiště na Drnovce se společně se 4 vůdci (Čára, Panda, Viky a Kája) vypravilo hned rekordních 15 skautů (Jindra, Vašek, Vojta, Kapitán, Robin, Langoš, Adam, Pepa, Kuba, Ninja, Jirka, Dvojka a nové posily z vlčat Kulich, Marek a Divočák).

Stejně jako každý rok jsme se pokusili připravit co nejpestřejší program a dalo by se říci, že díky skvělému počasí, které už dlouho nepamatujeme, se nám podařilo prakticky vše uskutečnit. Etapová hra byla již tradičně společná jak pro skauty, tak pro skautky. Novinkou ovšem byla opět po několika letech smíšená družstva. Jednotlivé dynastie zde bojovaly o císařskou korunu Velké čínské říše, která se uvolnila poté, co byl císař a zároveň otec jednotlivých představitelů dynastií úkladně zavražděn generálem čínského vojska, který se následně za pomoci armády ujal vlády. Etapovka prověřila řadu dovedností od zručnosti přes fyzickou zdatnost až po logické myšlení a nutno podotknout, že se se zadanými úkoly všichni vypořádali na jedničku. Zpestřením bylo i bodování jednotlivců, které probíhalo v rámci etapovky ještě vedle bodování týmů. Velkým zakončením celého snažení všech družin pak byl Survival day, který prověřil jejich schopnost přežít v přírodě.

Nejen etapovka ovšem vyplňovala táborový program. Vyrazili jsme i na několik výprav včetně celodenní, která byla letos cyklistická. Podívali jsme se na Křížový vrch a dokonce až do

Chotěšova, kde se nám podařilo po nesmělém nakukování do zahrady místního kláštera sehnat správce a absolvovat velmi zajímavou prohlídku. Dále se skauti jako rozhodčí podíleli na závodu světlušek a vlčat, v neděli dopoledne se tradičně účastnili celostřediskových her a v sobotu

pochopitelně bojovali o nejlepší výsledky na zimní olympiádě. Tábor pak zpestřili i externisté jako pan Pergler či návštěva přeštického kynologického klubu.

Za celý tábor se podařilo splnit i několik odborek, odborností a především se několika skautům podařilo úspěšně dokončit svůj stupeň skautské stezky a navíc k tomu ještě splnit další z výzev. Těm všem patří velká pochvala a přání hodně štěstí v plnění dalších úkolů, které pro ně přináší další stupeň.

Závěrem je tedy třeba říci, že se letošní tábor opět vydařil a doufám, že se líbil i všem ostatním a ne pouze mně 😊.

ČÁRA

TÁBOR SKAUTEK

Na letošní tábor vyrazilo šest skautek: Madli, Sůša, Kostík, Borůvka, Ťapka a Miki. Při slavnostním přechodu jsme ještě přivítaly nejstarší světlušku a teď už novou skautku Lucku. Hned první večer odstartovala celotáborová hra - ve starověké Číně byl totiž zabit císař dřív, než stihl předat říši do spravování svým třem synům a vládu násilně přebíral zlý generál. Tak začal boj tří synů, tří družin, o získání země zpátky. Skautky v družinách společně se skauty získávali v jednotlivých etapách kanton po kantonu a mapa

se plnila vlajkami udatných synů. Z etap připomenu vaření čínského jídla, stavbu vodních teras, dobývání pevnosti, sběr lilí ze sedel svých koní a nakonec den přežití, nejnáročnější etapu ze všech. Den, který družiny strávily ve svých přístřešcích v lese, získávaly vodu a potraviny, ze kterých si vařily jídlo a zároveň musely být neustále připraveny na útok generálovy armády. Nakonec všechno dobře dopadlo, červená družina získala nejvíc kantonů, všichni dohromady zpátky celou čínskou říši, a tak byla na závěrečné slavnosti a hostině korunována nová císařka Madli. Kromě etapové hry skautky začaly plnit stezky Země a Vody, Borůvka s Ťapkou splnily výzvu Noční bdění a Madli Tři orlí pera. Počasí nám letos přálo, a tak jsme často navštěvovaly oblíbené koupaliště ve Pteníně, brázdily vody Drnovky na lodích, podnikly cyklovýpravu do Lužan s Janou a taky třeba závodily v rychlobruslení, biatlonu nebo na speciální bobové dráze na zimní roverské olympiádě. Nechyběly ani tradiční akce jako otvírání Drnovky, táboráky nebo pro skautky také už tradiční přespávání v teepee. Poslední večer jsme se rozloučily se třemi nejstaršími skautkami, budoucími rangers, zhodnotily téměř končící tábor a pak už začala veselá táborová diskotéka. Tak končil letošní tábor a neděle patřila už jen balení, úklidu, loučení a odjezdu domů.

Za skautky Skřítěk

KRAJSKÉ KOLO SVOJSÍKOVA ZÁVODU

Poslední víkend v květnu proběhlo v Rokycanech krajské kolo Svojsíkova závodu. V pátek odpoledne se sešla na nádraží pětice zkušených skautek – Madli, Kostík, Miki, Borůvka a Sůša, aby změřily síly s ostatními družinami v zase o trochu náročnějším závodě než byl ten okresní. Po chvilce čekání nasedly do vlaku směr Plzeň a pak Rokycany. Na Skautské louce nám bylo určeno místo pro postavení stanů a pak začalo kapat, později lít a co víc, takové počasí trvalo s malými přestávkami celý víkend. V podvečer byl zahajovací nástup v krojích a pak přišla královská družina se samotným panovníkem Rudolfem II. na výstavu obrazů a odhalení skutečného skvostu, nejcennějšího obrazu z královské sbírky s názvem Pravá tvář. Sluhové odkryli plátno z obrazu a tam byl..... prázdný rám, obraz byl ukraden. Písař zapsal strašnou událost do kroniky a král rozkázal katovi utnout hlavy všem přítomným, jestliže obraz nebude do následujícího večera nalezen nebo se

zloděj nepřizná. A tak začalo klání družin a o získání obrazu zpátky a vítězství v závodě.

Ráno nás čekalo brzké vstávání, protože skautky měly startovní číslo 3 a vybíhaly už v půl osmé. Trať byla složitá, vedla městem i přírodou a vůbec nebylo těžké na ní zabloudit ☺. Jednotlivé disciplíny byly nad očekávání náročné a opravdu důkladně prověřovaly znalosti a dovednosti družin. Skautky se vrátily před obědem, snědly jeden nebo hned několik řízků a následoval krátký odpočinek před modulem Brány. Překvapivě i všechny brány byly složené ze znalostních testů, a tak se třeba sportánda Miki divila, že nezná odpověď na otázku kolik zlatých medailí získala USA dosud na olympijských hrách. Ale

co, zato teď už ví, kolik centimetrů má v průměru tenisový míček ☺. Stále vytrvale přšelo. Brány byly splněny a začala diskotéka s živou kapelou, kde se všichni pěkně vyřádili. Po večeři jsme se opět přesunuli do „výstavní síně“, kde se měla vyřešit záhada ztráty obrazu. Když družiny dohromady složily kousky, které získaly za závod, byla Pravá tvář dána dohromady, písař zapsal šťastnou událost jeho nalezení do kroniky, král zrušil svůj rozkaz a poprava se nekonala. Každý mohl pohlédnout na obraz a v něm viděl sebe, pravou tvář, složenou z mnoha menších kousků zrcadel. Na oslavu nalezení vypukl

velkolepý ohňostroj. Zbytek večera patřil volné zábavě u ohně a zpívání s kytarou.

V neděli jsme se probudily do dalšího deštivého rána, balily věci, dalo by se říct, že ani nit nezůstala suchá a z louky se stalo bahniště. Závěrečný nástup a vyhlášení výsledků proběhlo v klubovně, napětí se dalo krájet, pro nás to nakonec bylo šesté místo v kategorii skautek. Vítězství si domů vezly skautky z Domažlic a skauti z Plzně. My jsme si taky něco přivezly: nové zážitky, zkušenosti a dobrý pocit, že jsme drsňačky a zvládneme i náročné podmínky a nepřízeň počasí a Borůvka i pár litrů dešťové vody ve stanu.

Za skautky Skřítek

Oldskautská voda

Po dvou letech se oldskauti rozhodli, že vyrazí opět na vodu. Rozhodnutí jsme byli už od jara, ale jak už bývá naším špatným zvykem, začali jsme se domlouvat až na táboře. Tento náš zlozvyk je také hlavním důvodem toho, že se z akce každoroční stává akce obroční, neboť ne vždy to klapne. Při předběžném stanovení data odjezdu hrozila i delší odmlka, neboť se ukázalo, že většina z nás nemá čas, neboť už si naplánovala akce jiné. Nakonec jsme našli jediný volný termín a to druhý srpnový víkend. A protože někteří z nás už museli být v neděli odpoledne zase doma, rada starších se usnesla na částečném splutí jediného možného toku, kterým byla řeka Úhlava. Takže řeku a datum jsme měli. Teď přišla na řadu otázka odkud – kam. Začínat sjíždění této řeky výše než v Klatovech rezolutně odmítli ti, kteří ještě jako roveři pamatovali pokus o její splutí z Nýrska do Příchovic v červnu 1997. Bylo totiž tak málo vody, že první kilometry se nepodobaly turistice vodní ale pěší, byť provozované přímo v korytu řeky. A protože kvůli letošnímu suchému létu byla Úhlava na hranici sjízdnosti a mohlo být i hůř, nakonec jsme jako výchozí bod naší vodní výpravy stanovili Svrčovec. Částečně také proto, že tam bydlí Denča (Drobek) s Jirkou, a mohli jsme tak první večer strávit i s nimi.

Než nastal den „D“, přišli jsme o jednu posádku. Byla to Laka s Láďou, kteří si to na poslední chvíli rozmysleli. Nejspíš měli strach z toho, že se nám

bude vzhledem k aktuálnímu průtoku Úhlavy prášit od pádel. Udělali však velkou chybu. Voda nakonec byla a vystupovat jsme museli pouze na jezech a to jen na některých. Na cestě jich bylo devět a přenést jsme museli pouze čtyři. Částečně také díky tomu, že jsme nejeli na střediskových lodích, ale na nerozbitných „banánech“ zapůjčených od vodáků z Přeštic. Odjezd byl stanoven na pátek 9. srpna. Takové sympatické, letní, prázdninové datum. A od rána zatažená obloha a déšť. Již okolo poledne se žhavily telefony, zda jet či nejít. Sraz byl v pět hodin odpoledne u Kofiče. Po půl páté volám, že se opozdím, neboť v Přešticích leje jako z konve. Nakonec jsme však přece jen odjeli- já, Kulka, Šat, Bedlák a Kofič, který byl pro tuto akci zvolen velitelem pro týlové zabezpečení. Zbytek měl dorazit večer, případně až ráno. Lilo celou cestu a taktéž i po našem příjezdu do Svrčovce. A protože je známo, že jedním z míst, kam zaručeně neprší, je hospoda, o našem prvním útočišti bylo rozhodnuto. Měli jsme sice domluvený nocleh na místním volejbalovém hřišti, ale zalézt do spacáků a posloucha, jak déšť bubnuje na celtu od stanu, se nám nechtělo, to asi každý pochopí. Večer dorazil ještě Prach s Martinou. Postupem času došlo i na kytary. Zpočátku jsme se moc neslyšeli díky vedle sedícímu hloučku seniorů, ale nakonec jsme je přemohli (hlasově ☺), dokonce se občas i přidali a nejspíš se jim to i líbilo, neboť nakonec i něco zaplatili. První velké překvapení přišlo při placení. Pan vrchní, byt měl mít druhý den otevřeno až odpoledne, se sám nabídl, že otevře již ráno a udělá nám snídani. Taková ochota se dnes nevidí každý den. Poděkovali jsme a ujistili ho, že ho budeme všude chválit. Nabídku jsme však odmítli, neboť snídani jsme již měli slíbenou od Denči.

Stany jsme nakonec stavět nemuseli, protože na hřišti mají velice prostorný přístřešek. Noc uběhla bez problémů, jen zpočátku jsem slyšel takové divné zvuky. Jako když myši hodují na našich potravinových zásobách. Ale jelikož se současně ozývalo i silné mlaskání, hned mi bylo jasné, že to myši nebudou. Byl to ...☺.

Ráno nás vítala azurová obloha. Bedlák dal ihned ranní koupel. Byl jsem zvědavý, kolik má voda. Sdělil mi nějakou hodnotu v centimetrech. No.... asi nerozuměl mojí otázce. Sbalili jsme ležení a vyrazili na snídani. Když jsme dorazili k domku, ve kterém Jirka s Denčou bydlí, česnečka už byla cítit až k vrátkům. K tomu domácí chléb, slanina, vychlazené zelené lahve a další dobroty. Zkrátka Denča s Jirkou nasadili laťku hodně, hodně vysoko. Během jídla dorazila i Hnída, Hanka, Jára a Šárina. Na terase bylo příjemně, i když dosti chladno. Třeba Kulka dojídala v huňatém svetru nasoukaná dokonce do

spacáku. Snídaně se poněkud protáhla a k řece jsme vyrazili kolem poledne. Rychle jsme pobalili a hurá na řeku. Vepředu jela nejzkušenější dvojice, Hnída s Šatem, za nimi ostatní posádky. Prach s Martinou, která byla, plna očekávání, poprvé na vodě, Já s Kulkou, Hanka s Járou a Bedlák se Šárinou. Na svůj první velký zážitek z vody nemusela Martina čekat dlouho. Po chvíli klidného pádlování jsme slyšeli hukot vody. Nebylo však vidět, co nás čeká. Prostředek řeky byl zarostlý travou a řeka uhýbala doprava. První jel Šat, který na nic nečekal a vrhnul se do proudu. Nic jsme neviděli, jen jsme slyšeli duté údery, jak loď narážela do jednoho kamene za druhým. Ani tyto zvuky však nepřiměly Pracha k ostražitosti a ten se vrhnul do proudu stejně bezhlavě jako Šat. Zvuky se ozvaly stejné jako v prvním případě, trvaly však mnohem kratší dobu. Když jsem se s Kulkou přiblížil k patě rozvaleného jezu, spatřil jsem Pracha s Martinou, jak stojí ve vodě mezi velkými kameny a jejich loď je v nezvyklé poloze, kolmo k toku a dnem vzhůru. Okamžitě jsme zařadili zpětný chod a všechny ostatní posádky bezpečně přetáhli lodě po druhé straně. Když jsme se všichni sešli pod jezem, chudák Martina se s obavami v očích ptala, jestli to tak bude pokaždé. Sice jsme nevěděli, co má Prach ještě za lubem, ale ubezpečili jsme ji, že ne. A nakonec se ukázalo, že jsme jí nelhali. Do konce už se nikdo nepřevrátil, ale z lodí jsme vylévali vodu ještě několikrát. Asi jsme si s sebou vzali moc těžké háčky. Zbytek dne neměl chybu. Modrá obloha, teplo, koupání kdykoliv se člověku zachtělo. Jen ty kilometry nějak nepřibývaly. Původně jsem měl domluvený nocleh s jedním soukromým zemědělcem z Lišic na jeho louce. Ale už na té snídani jsem věděl, že spát budeme jinde. Postupně jsme minuli Dolany, Malechov, Kokšínský Hrádek a dorazili do Švihova. A protože jsme ve Švihově chtěli obědvat, nepřenášeli jsme velký Švihovský jez, ale vydali jsme se náhonem přímo do centra města. Touto cestou jsem jel poprvé. Je to zvláštní pocit, když jedete těsně kolem vysokých kamenných zdí zdejšího vodního hradu. Když jsme zabočili na konci hradní zdi doprava, nabízela se možnost jet rovně přímo k hradní bráně, nebo doleva velmi nízkou myší dírou. Šat, Hanka a Prach zalehli do svých lodí a projeli otvorem na druhou stranu. Záhy však zjistili, že pokud chtějí jet dál, musí projet i hustými česly a vzápětí i mezi lopatkami zdejší turbíny. Což si rychle rozmysleli a stejně obtížným způsobem se vrátili zpět. My ostatní jsme je samozřejmě vítali s úsměvem na rtu. Po kvalitním občerstvení v místní pizzerii jsme pokračovali dál. V půl sedmé jsme dorazili do Nezdic a o sobotním noclehu bylo rozhodnuto. Místo na nocování jsme našli na místním volejbalovém hřišti, které se nachází, náhodou, to mi

nebudete věřit ☺ , hned vedle hospody. Ta však stojí vysoko nad řekou a lodě jsme potřebovali mít pod kontrolou. Nikomu z nás se však nechtělo je do tohoto kopce vynášet. Vše vyřešil Kofič, který lodě zapřáhl za svůj víceúčelový automobil Citroen Xara a vytáhl je nahoru před hospodu. Na večer jsme pozvali ještě Laku, Láďu, Frenkyho a Janu. Rozdělali jsme oheň, upekli si klobásky a Jana s Šatem naladili kytary. Neochotná paní hospodská nás nechtěla pustit do sálu, a tak jsme hudební produkci rozjeli venku před hospodou. Čas rychle utíkal a končilo se dlouho po půlnoci. Největší zážitek z celého večera měla Jana, kterou jedna z místních teeneagerek celý večer oslovovala „slečno“, což se jí, dle jejích slov, nestalo už asi 25 let. Usínali jsme pod širákem, nad hlavou nebe plné hvězd, občas byla vidět i nějaká padající. Ráno jsme sbalili, uklidili po sobě, svezli lodě po louce k vodě a vyrazili k domovu. Na KČT jsme dorazili kolem poledne. Než jsme si oddychli a následně ještě vyčistili lodě, Jára si ještě jako správný táborník chtěl uvařit polévku. Nakonec však z ní nic neměl, protože prý mu jí Šárina vylila.

Co říci na závěr? Frenky se nám trochu posmíval, že jsme nic neujeli. Ale nám to nevadí. My ve svém věku už dávno víme, že nezáleží jen na kvantitě. Důležitější je, že může člověk strávit příjemný víkend s partou kamarádů. Do budoucna si popřejeme větší oldskautskou účast a včasnější a kvalitnější přípravu. A roverovi Prachovi, který nebyl schopen v pondělí v práci odvádět to, za co je placen, vzkazujeme, že pokud se bude chtít zúčastnit i další oldskautské akce, musí se bezpodmínečně trochu zocelit ☺☺☺.

P.S.: Po této akci jsem zjistil, že už mi paměť neslouží jako dříve a jsem schopen zapomenout i věci, o kterých jsem byl přesvědčen, že je nezapomenu. Na odstranění tohoto nedostatku se již pracuje.

Viki

Drnovka 2013

Protlak – časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Skřítek(skautky), Rajče(RR,vlčata), Kiki(světlušky), Čára(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 28.9.2013 **neprodejně** <http://prichovice.skauting.cz>